

Література

1. Аномалії в цивільному праві України: навч.-практ. посібник / за заг. ред. Р. А. Майданика. – К.: Юстініан, 2010. – 1008 с.
2. Цивільне право: підручник у 2 т. / за ред. В. І. Борисової, І. В. Спасибо-Фатєєвої, В. Л. Яроцького. – Х.: Право. – 2011. – С. 57.
3. Цивільне право України: підручник у 2 т. / за ред. О. В. Дзери, Н. С. Кузнецової, Р. А. Майданика. – К.: Юрінком Інтер, 2010. – Т. 1 – 976 с.; Т. 2 – 1176 с.
4. Цивільний кодекс України від 16 січня 2003 р. № 435-IV. – К.: ЦУЛ, 2014. – 316 с.

УДК 349.2

Заровний І. В., студент,
Навчально-науковий Юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ
Науковий керівник: Зеленова М. О., асистент

ТРУДОВІ ПРАВА ЖІНОК В УКРАЇНІ ТА ЄВРОПЕЙСЬКОМУ СОЮЗІ: ПОРІВНЯЛЬНА ХАРАКТЕРИСТИКА ОКРЕМИХ ПРАВОВИХ АСПЕКТІВ

Оскільки українська економіка потребує широкого використання праці жінок, правовому регулюванню праці жінок завжди надавалось велике значення. Саме в зв'язку з тим, що працюючі, жінки є найбільш уразливим прошарком населення у сфері трудової діяльності через необхідність поєднання сімейних та професійних функцій, одним з найважливіших принципів трудового права є принцип підвищеної охорони праці жінок.

Відразу зауважимо що об'єм передбачених українським трудовим законодавством заходів з охорони праці жінок перевищує прийняті міжнародні норми. Однак у зазначених нормах трудового законодавства не визначається, наскільки широко має застосовуватися праця жінок для того, щоб роботодавці були зобов'язані надавати такі послуги. Крім того, положення чинних трудових норм є настільки розпливчастими та відірваними від реального життя, що на практиці майже не виконуються [3, с. 71].

Таким чином, разом із стереотипною уявою роботодавців про нездатність жінок поєднувати родинні та робочі обов'язки положення багатьох норм законодавства України про працю жінок, хоча і ненавмисно, однак зменшують конкурентоспроможність жінок в очах потенційних роботодавців. За умов перевищення пропозиції робочої сили над попитом виникла ситуація, коли роботодавцю, безумовно, зручніше запросити працювати чоловіка, ніж жінку з її численними пільгами. В

світлі цієї проблеми доцільною видається спроба змінити старий підхід, заснований на принципі надання пільг і переваг, головним чином, жінкам.

В проєкті Трудового кодексу України, розробленому робочою групою при Кабінеті Міністрів України багато норм, які раніше стосувалися лише праці жінок, тепер мають відношення до осіб із сімейними обов'язками [4, с. 335].

Основою правової захищеності жінок у Європейському Союзі є проголошення обов'язковості дотримання принципу рівноправності чоловіків і жінок. У першу чергу це стосується області трудових відносин. Безпосереднє відношення до правового регулювання трудового положення жінок у Європейському Союзі має Римський договір 2012 року, що містить статтю 119, яка визначає правовий статус працюючої жінки. Ця стаття ставить за обов'язок державам-членам Європейського Союзу дотримуватися принципу, відповідно до якого чоловіки і жінки повинні отримувати рівну платню за однакову працю.

Прийняття Радою Європейського Союзу директив, пов'язаних з рівними можливостями чоловіків і жінок ще раз підкреслює те, що право Європейського Союзу у зазначеній сфері – «не застигле» явище, а інститут, що знаходиться в постійному розвитку. Так, у другій програмі в якості пріоритетних зазначені наступні напрямки: 1) впровадження нових методів керування; 2) поліпшення умов професійної підготовки жінок, визначення й облік перспектив їхньої зайнятості і вплив на неї нових технологій; 3) розширення соціальної допомоги держав і корпорацій у напрямку пристосування системи соціального забезпечення до змін, що відбуваються, у трудових і сімейних відносинах.

У рамках Комісії Європейського Союзу діє також Жіноче бюро інформації, на базі якого випускається щоквартальний журнал «Жінки Європи», а також Консультативний комітет з питань «Рівні можливості для чоловіків і жінок». В його задачі входять розробка пропозицій до законодавства, ведення аналітичної і консультативної діяльності.

У підсумку слід сказати, що для України було б корисним запозичувати європейській досвід у правозахисній діяльності у таких сферах: 1) виділення прав жінок в окремий інститут права; 2) розроблення та прийняття законодавчих актів, рішень державних органів, спрямованих на реалізацію прав і свобод жінок; 3) створення спеціалізованих органів, які вирішують проблеми зайнятості жіноцтва; 4) виділення у бюджетах цільових коштів на фінансування «жіночих» програм; 5) зміна світогляду суспільства шляхом тендерного виховання.

Такі запозичення сприяли б забезпеченню рівноправ'я жінок та чоловіків у сферах трудової, професійної діяльності; підтримці жінок і дівчат у реалізації їх громадянських прав, в тому числі, трудових; зменшенню гендерної нерівності, можливості жінок повною мірою користуватися суспільними ресурсами для самореалізації [2, с. 616-623].

Література

1. Прокопенко В. І. Трудове право / В. І. Прокопенко. – Х.: Консум, 2012. – 480 с.
2. Трудове право України / за ред. Жернакова В. В. – Х.: Одиссей, 2013. – 664 с.
3. Чанишева Г. І. Трудове право України / Г. І. Чанишева, Н. Б. Болотіна. – Х.: Право, 2014. – 520 с.
4. Бойко М. Д. Трудове право України. Курс лекцій: навч. посіб. / М. Д. Бойко. – К.: Олан, 2013. – 335 с.

УДК 347.1(043.2)

Іжаківська А. В., Головня І. В., студенти,
Навчально-науковий Юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ
Науковий керівник: Білоусов В. М., старший викладач

ЗБРОЯ ЯК СПЕЦИФІЧНИЙ ОБ'ЄКТ ЦИВІЛЬНО-ПРАВОВИХ ВІДНОСИН

Зброя як об'єкт цивільного права може виступати об'єктом різноманітних цивільних правовідносин: страхування, дарування, купівлі-продажу, спадкування, міни, поставки тощо. Загальноприйнятою є позиція, за якою при визначенні поняття «зброя» основна увага науковців спрямована на такі властивості зброї, які торкаються її технічних характеристик, призначення тощо. Ґрунтовне дослідження зброї щодо її розуміння як об'єкта приватно-правових відносин вченими не здійснювалося [4, с. 225].

Одним із основних нормативно-правових актів, що регулюють обіг зброї, є Наказ МВС України «Про затвердження Інструкції про порядок виготовлення, придбання, зберігання, обліку, перевезення та використання вогнепальної, пневматичної, холодної і охолощеної зброї, пристроїв вітчизняного виробництва для відстрілу патронів, споряджених гумовими чи аналогічними за своїми властивостями металевими снарядами не смертельної дії, та патронів до них, а також боєприпасів до зброї, основних частин зброї та вибухових матеріалів» від 21.08.1998 р. № 622 [6]. Проте даний Наказ здійснює регулювання лише окремих цивільно-правових відносин щодо зброї. Зокрема, даним Наказом конкретизується загальний порядок, визначений ЦК України, щодо придбання, дарування, спадкування, припинення права власності на зброю як об'єктів, що обмежені в обігу. Водночас, даний нормативно-правовий акт не містить загального поняття зброї, а лише визначає поняття окремих її видів.

Українське законодавство не містить визначення зброї, так само, як і законодавство радянських часів, і радянська судова практика. Так, Судова